

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னைச் சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர்

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதிய

முகவுரை

தோல்காப்பியம் என்னும் இவ்வியல் நூலானது தமிழ் நூல்கள் யாவற்றுள்ளும் பழமையானதாய்த் தமிழிலக்கண முழுமுதனூலாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் நூல்கள் யாவற்றினும் தொன்மையாலுஞ் சிறப்பாலும் முதன்மை பெற்ற இந்நூல் இலக்கண நூலாக அமைந்தது யாவரும் உற்றுநோக்கத் தக்கதே. இதற்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் இப்பொழுது வெளிவரவில்லை. புறநானூறு முதலியவற்றில் சிற்சில பாட்டுக்களை இந்நூற்கு முற்பட்டனவாகக் கருதக் காரணமுண்டு. இதற்கு முன்னேயே அளவற்ற இயல் இசை நாடக நூல்கள் தமிழில் இருந்தன வென்பதை இந்நூலே நன்கு விளக்குகிறது. இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் தமிழ் நிலத்துச் செய்யுள் வழக்கும் உலக வழக்கும் ஆய்ந்து இந்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கூறப்படுதலால் செய்யுள் வழக்கை அறிதற்குரிய நூல்கள் பல இருந்தன வென்பது தெளிவே. 'முந்துநூல் கண்டு' என்றமையானும் அது விளங்கும். செய்யுளியலில் தமிழ் நூல்களை ஆசிரியர் எழுவகையாகப் பகுத்து ஒதுதலினாலும் அது தெளியப்படும். அவ்வெழுவகையுள் நிறைமொழி மாந்தரது மறைமொழியையும் ஒன்றாக அவர் கொண்டமையானும் "அளவிற கோடல் அந்தணர் மறைத்தே" என்று எழுத்ததிகாரம் ௧௦௨-வது சூத்திரத்தில் அவர் கூறியதாலும், மறை மொழிகளடங்கிய மறை என்னும் நூல்வகை தமிழில் இருந்த தென்பது இனிது விளங்கும். 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என்பதனாலே நாடகநூல்கள் புல

விருந்தன வென்பது விளங்கும். 'இசையோடு சிவணிய நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்' என்றதனாலே இசை நூல்கள் அக் காலத்திற்கு முன்னே நன்கு வழங்கின வென்பது விளங்கும். தமது நூலுள் ஒவ்வொரு பகுதியினும் தமிழ் வழக்கினை விதந்தோது மிடங்களில் 'என்மனார் புலவர்' என்று சுட்டுதலால் புலவர்கள் பலர் தமக்குமுன் இயல்நூல் இயற்றியுள்ளார் என்பதையும் அவர் விளக்கக் கருதினார் என்பது வெளிப்படை.

'முந்துநூல்' ஆய்ந்து இந்நூல் செய்தாரென்று சிறப்புப் பாயிரத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. 'முந்துநூல்' இன்னவென்று சுட்டுதற்குரிய அகச்சான்று யாதும் இல்லை. ஐந்திரத்தின் ஆராய்ச்சி இந்நூலாசிரியர்க்கு எவ்வாறு பயன்பட்டதென்று காட்டுதற்கும் நூலுள் அகச்சான்று யாதும் இல்லை. 'முந்துநூல்' என்றது அகத்தியத்தை என்பதற்கு

“ஆளுப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்விசை நிறுத்த நோல்காப்பியனும்”

எனப் பன்னிருபடலத்துப் பாயிரச் சூத்திரத்துட் காணப்படுவதே சான்றாகும்.

“கூறிய சூன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த நோல்காப்பியன்ற
னாணை யின்றமி ழறிந்தோர்க்குக் கடனே”

என்ற பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரமும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

சிற்றகத்தியம், பேரகத்திய மென்ற இருநூலும் இப்போது வெளிவராமையால் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு இடமில்லை. ஐந்திரம் என்பது இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட வடமொழி முதல் இலக்கணம் என்று பலர் கூறுப. அதைத் தமிழ் நூல் என்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஐந்திரமென்பது உபர்கமங்களுள் ஒன்றெனக் கூறுவாரு முளர். 'விண்ணவர் கோமான் விழுநூல்' என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதிக்கு இந்திரனாற்செய்த இலக்கணமென்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகின்றார்.

அதற்குச் சமண நூல்களுள் ஒன்றாகிய “இந்திரகாளியம்”, என்று பொருள் கொள்ளுவாரும் உளர். இப்போது வடமொழியிலும் இந்திரனாற்செய்த இலக்கணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அகத்திய நூலுணர்ச்சியும் தமிழ் நிலத்து இருவழக்கு உணர்ச்சியும் இந்நூல் செய்தற்குப் பயன் பட்டிருக்குமென்பது யாவர்க்கும் தெளிவு. ஒரு மொழிக்கு இயல் நூல் செய்வார் பிறிதொரு மொழி இயல்நூலையும் ஆராய்கல் நூலமைப்பிற்குப் பயன்படுதலே யன்றி நூலுட் கூறப்படும் பொருளாராய்ச்சிக்கு அத்துணைப் பயன் றருதல் அரிது. ‘ஐந்திரமோ’ ‘ஐந்திறமோ’ வென் றையுறுவாருமுளர். ஐந்திர வியாகரண மென்பது வட மொழியில் முதன்முதற் றோன்றிய ஓர் இலக்கண நூலாதலே யன்றி இந்திரனாற் செய்த இலக்கணம் என்பதொன்று கிடையா தென்று ‘தமிழ் வரலாறு’ எழுதிய தஞ்சை திருவாளர் ராவ் பஹதூர். K. சீனிவாச பிள்ளை யவர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஐந்திரமென்பது வடமொழியென்றே கருது மிடத்து அந்நூலுள் வேற்றுமை எட்டு என்று கொண்டவாறே இந்நூலாசிரியரும் கொள்ளுதலின் அவ்வடமொழி இயல் நூலாரோடு ஒத்த கருத்துடையார் இவ்வாசிரியர் என்பதனை விளக்கக் கருதி ‘ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பிய’னெனச் சிறப்புப்பாயிரமுடையார் கூறின ரென்பர். அங்ஙனம் சிற்சில கொள்கைகளில் வடமொழி ஐந்திர நூற்கருத்தும் இவ்வாசிரியர் கருத்தும் ஒருவாறு ஒத்திருத்தல் கூடுமென்பதே யுக்கற்பாலது.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வழங்கிய வடமொழி இலக்கணம் ஐந்திரமெனப்படுதலாலும் ‘பாணினியம்’ கேட்கப் படாமையாலும் வடமொழிக்கு முதலிலக்கணம் ஐந்திரமெனவும் அதற்குப் பின்னேயே பாணினியம் தோன்றிய தெனவும் வட மொழியாளர் கொள்ளுதலாலும் தொல்காப்பிய நூலானது வட மொழிப் பாணினியத்திற்கு முற்பட்ட தென்பது தானே போதரும். வடசொற்கள் தமிழுட் பயிலுதற்கு இந்நூலுள் விதி வகுத்திருப்பதால் ஆரியரோடு தமிழர்க்குக் தொடர்பு இவ்வாசிரியர் காலத்தே ஏற்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பது யுக்கற்ப படும்.

“வட வேங்கடந் தென்குமரி” என்று ஆசிரியர் காலத் திருந்த தமிழ் நாட்டெல்லை குறிக்கப்பட்டது. குமரி என்பது யாறோ மலையோ என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு இடமாக நிற்பது : அதனை உரை யாசிரியர்கள் யாவரும் யாறு என்றே கொள்கின் றனர். காலஞ் சென்ற அரசஞ் சண்முகனார் அதனை மலை என்கின் றனர். புறநானூற்று கூ-வது பாட்டுள்

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்”

என்ற அடிகளுள் இரண்டாவது அடியிற்கண்ட குமரி என் பதற்குக் கடல் என்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. அதனை யாறென்று அச்செய்யுள் உரையிலே காட்டப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்று யௌ-வது பாட்டில்

‘தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை’

என்றவிடத்தும் குமரி என்ற சொல் ஓர் யாற்றைக் குறிப்ப தாகவே தெரிகின்றது. குமரியாற்றைக் கடல் கொண்டபின்னர் குமரி என்ற பெயராலே தென் எல்லையாகிய கடல் சுட்டப்பட்ட டிருத்தல் தெள்ளிது. சிறுகாக்கை பாடினியார் தெற்குங் கட லெல்லை கூறியது :

‘வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே’

என்பதனால் விளங்கும். ‘தொடியோள் பெளவம்’ என்ற சிலப்பதிகாரமுங் காண்க. புறநானூற்று கூஎ-வது பாட்டில் ‘குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி’ என்ற அடிக்கு ‘குமரி யாற்றினது பெரிய துறைக்கண்ணே’ என்று அதனுரையில் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலர் அதற்குக் குமரிக் கடற்றுறை

என்று பொருள் சொல்லுகின்றார்கள். யாறு என்று பொருள் படுஞ் சொல் ஆண்டில்லாமையால் குமரி யென்ற சொல் வழங்கும் செய்யுட்களில் பெரும்பான்மையும் பொதுச் சொல்லாகவே அது காணப்படுகின்றது. அப்பெயருடைய யாறு ஒன்று இருந்திருக்கத் தல்கூடு மென்பதைத் தமிழ் நூலோர் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள். மலையும் இருந்ததென்பது 'குமரிக்கோடும்' என்ற சிலப்பதிகார அடியால் விளங்குகின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்காலத்தே குமரி யாறே அல்லது குமரி மலையோ தமிழ் நாட்டிற் கெல்லை யென்னுங் கேள்விக்கு விடை ஆயத்தக்கது. குமரிமலை கடல்கொண்ட நாட்டில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்று ஆயுமிடத்து அந்நாட்டின் பகுதிகளை நன்கறிந்து எழுதியுள்ள 'மறைந்த குமரிகண்டம்' (*Lost Lemuria) என்னும் ஆங்கில நூலுட் போந்த படத்தினாலே ஒரு பெருமலையானது மேலைக்கடலில் தொடங்கி வடக்குத் தெற்குமாகக் குமரிக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள நிலப்பகுதியிலே நெடுநூரஞ் சென்று பின் தென்மேற்காகத் திரும்பி 'மடகாஸ்கர்' (Madagascar) என்ற ஆப்பிரிக்கத் தீவுவரை சென்றதாகத் தெரிகின்றது. அம்மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளநாட்டில் பெருமலை ஒன்று மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த மலையானது தென்கிழக்குமுதல் வடமேற்குவரை செல்லுகின்ற இமயமலையைப் போல வடமேற்குத் தொடங்கித் தென்கிழக்கிற் செல்லுகின்ற ஒரு பெருமலைத் தொடராக இருந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இம்மலையைத் தமிழிற் குமரி யென்றும் வடமொழியில் மகேந்திர மென்றும் முன்னோர் கூறின ரென்பதற்குக் காரண முண்டு. சிவதருமோத்தரம் என்னுஞ் சைவவுபாகமத்தில் பொதியிற் குத் தென்பால் மகேந்திர முண்டென்றும் அந்நூலுடையுள் தெற்கு முதல் வடக்கு ஈராக அஃது இருந்ததென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனடிவாரத்துள்ள தேசம் பொன்மயமான இலங்கை யென்றும் குறிக்கப்படுகின்றது ;

' துங்கமலி பொதித்தென்பாற் றுடர்ந்த வடிவாரத்தி
னங்கனக விலங்கையுமேழ் வரைச்சார லடித்தேசம்'

என்றதனால் அது உரைப்படும்.

‘ உன்னதத் தென் மயேந்திரமே ’

என்ற அடியுங் காண்க.

பஹுளியாறு என்பது ஓர் பெரிய யாறுகளும் அது நெடியோ
னென்னும் பாண்டியனுடைய தென்றும் புறநாணாற்றுள்ளே
குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ முந்தீர் விழவின் நெடியோர்
நன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே ”

என்றது காண்க.

‘ அடியிற் றன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வான்படை பொருது
பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையு மிமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி ’

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளிஞலே குமரிமலையும் பஹுளியாறும்
இமயமுங் கங்கையும் போன்றிருந்தன வென்பது கருதப்படும்.
‘ பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடு ’ என்றதனாலுங் குமரிமலையின்
பெருமை விளங்கும். நெடியோனுக்குரிய மொழி தமிழ்மொழி
யாதலாலும் தமிழ் வழங்கும் நாட்டிலுள்ள யாற்றினையே நெடி-
யோனைப் புறமும் புலவனுங் குறித்தல் இயைபுடைமையானும்
கடல்கொண்ட நாட்டின் ஒரு பகுதியாதல் தமிழ் நாடென்றே
கருதற்பாலது.

பஹுளியாறும் குமரிக்கோடும் கடல்கொள்ளப்பட்டன
வென்ற விடத்து குமரியாற்றை ஆசிரியர் குறியாமையும் நோக்
குக. குமரியாறு பஹுளியாற்றின் வேறுகவே இருந்ததென்று
தெரிகிறதால் இரண்டிற்கும் நடுவே நாடுகளிருந்தன வென்று
புரிகித்தல் கூடும். சிலப்பதிகாரவுரையுள் அடியார்க்கு நல்லார்
இவ்விரண்டாற்றிற்கு மிடையிலே 49 நாடுகள் இருந்தன வென்று
கூறியுள்ளார். அவர் கூறியுள்ளதற்குச் சான்று காட்டாத
போதிலும் அவரதைப் புனைந்துரையாகக் கூறினார் என்று கருத
இடமில்லை. பெரும்பான்மையும் பண்டைத்தமிழுரையாசிரியர்கள்
தாற்பிரமாண மில்லாமல் யாதுங் கூறுவதில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சி

மிக்கில்லாத அக்காலத்தில், கால முறையைக் கருதாமல் முன் நடந்ததைப் பின்னாகவும் பின் நடந்ததை முன்னாகவும் அவர்கள் தொகுத்துக் கூறியிருத்தல் கூடுமேயன்றிப் புதுவதாகப் புனைதல் கிடையாது. மேற்கூறிய புறநானூற்றுட் போந்த 'நெடியோன்' என்னும் பாண்டியனே தோல்காப்பியப் பாயிரத்துட் சுட்டிய 'நிலந்தருநிருவிற் பாண்டியன்' என்று சிலர் யூகிக்கின்றார்கள். அவர்கள் 'நிலந்தந்த பேருகவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோனும்பல்' என்ற மதுரைக்காஞ்சியை (கலித்தொகை) மேற்கோளாக உரைக்கின்றனர். நிலந்தருநிருவிற் பாண்டியன் என்னுஞ் சொற்றொடரின் பொருள்

“ மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவவின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புவியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தேன்னவன் ”

என்னும் முல்லைக்கலி கஞ்ச-வது பாட்டினடிகளின் வைத்து யூகிக் கற்பாலது. தன்னாட்டைக் கடல்கொள்ள பிற அரசர் நாட்டைத் தன் குடிகட்கு வென்று தந்த சிறப்புடைய பாண்டியன் காலத்தே தோல்காப்பியம் 'அரங்கேற்றியதாக அறிகின்றோம். இப்பாண்டியனை 'தென்னவன்' என்று கலித்தொகை ஆசிரியர் கூறியவாறே இளங்கோவடிகளும் கடல்கொண்ட செய்தி கூறுமிடத்து 'தென்னவன்' என்று விளிக்கின்றார். இத்தென்னவனும் பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோனும் ஒரே அரசன் என்று கொள்ளின் மன்னன் ஒருவனே கடல்கோட்கு முன்னும் பின்னும் நெடுங்காலமாக அரசாண்டான் என்பது முடியும். தென்னவன் காலம் கடல்கோள் நடந்த காலமாகத் தெரிதலால் தோல்காப்பியர் காலமும் அக்காலமே யென்பது தெளிவு. 'நிலந்தருநிருவிற் பாண்டிய' னெனப் பாயிரத்துள் விதந்தோதுதலின் அங்ஙனம் நிலந்தந்த பேருகவிக்குப் பின்னேயே தோல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுதல் இயைபுடையதே. அதற்கு முன்னெனக் கொள்வாரு முளர், கடல்கோட்குப் பின் நூல் இயற்றப்பட்டதென்று கொள்ளுமிடத்து 'குமரி' என்பதற்கு 'குமரியாறு' என்றே பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். கடல்கோள் முடிந்து பிறநாடுகள் கைக்கொள்ளப்பட்டு பாண்டியன் அரசு நிலைத்த பிறகே நிலந்தருநிருவிற் பாண்டிய னென்ற பெயர் ஏற்

பட்டி-ருத்தல் வேண்டும். அப்பெயர் சிறப்புப் பாயிரத்துட் கூறப் படுதலின் ஆசிரியர் நூல் செய்த காலமும் கடல் கோட்குப் பின்னே யாதல் வேண்டும். ஆதலால் அக்காலத்தே 'குமரியாறு' தமிழ் நாட்டுத் தென் எல்லையாக விருந்ததென்று கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமானது. கடல்கோட்குப் பின் முதன்முதற் செய்யப்பட்ட முழுமுதல் நூல் தோல்காப்பியம் என்பது தெளிவு. கடல்கோட்கு முன் இருந்த நூல்கள் யாவும் இலவாகி யொழிய அதற்குப் பின் செய்யப்பட்ட முதல் நூலாகிய தோல்காப்பியம் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

வான்மீகியார் இராமாயண காலத்திலே பாண்டியர் தலைநகர் பொருநையாறு கடலொடு கலக்கின்ற இடத்திற்கு அருகிலிருந்த தென்று குறித்துள்ளார். அக் காரணம்பற்றித்தான் அதனை அலைவாய் என்று தற்கால ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கருதுகின்றார்கள். கடல்கொள்ளப்படுமுன் பாண்டியர்க்குத் தலைநகர் தேன்மதுரை யென்று தெரிதலால் தேன்மதுரையினின்றும் அலைவாய்க்குத் தலைநகரைப் பாண்டியர் மாற்றிக்கொண்டது அதனைக் கடல் கொண்ட பின்பு என்பது ஊகிக்கப்படும். 'கபாடம்' என்ற வான்மீகி இராமாயணச் சொற்குக் கதவென்றும், கபாடபுரமாய ஊர் என்றும் இருவகைப் பொருள் கொள்ளப்படும். கபாடபுர மென்ற உரையே இயைபுடைத்து ; அப்பெயரால், இறையனா ரகப்பொருளுரையில் இடைச்சங்கமிருந்த நகர் சுட்டப்படுதலின். இடைச்சங்கத்திற்கு நூல் தோல்காப்பியம் என்றும் களவியலுட் கூறப்பட்டது. அதனுள் முதற்சங்க மிருந்தார்க்கு நூல் தோல் காப்பிய மென்று கூறப்படவில்லை. அதனைக் கருதுமிடத்துத் தோல்காப்பியம் கடற்கோளுக்குப் பின்னே இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஆசிரியர் தோல்காப்பியர் ஜமதக்கினியின் புதல்வராய் பாசுராமர்க்கு உடன்பிறப்பென்று கருதுவார்க்கு இது மிகவும் ஒத்ததே. அங்ஙனம் கொள்ளு மிடத்து தமிழ் நாட்டிற்குத் தென் எல்லை 'குமரியாறு' என்பவர் களுடைய கொள்கையும் வலியுறுகின்றது. அஃதெவ்வாறெனில், பஃதுளியாற்றைக் கடல்கொண்டகாலத்துக் குமரிமலையின் பெரும் பாகமும் அழிந்து போயது, குமரியாறு தொடங்கும் பகுதியும் குமரியாறும் கடல் கொள்ளப் படாதிருந்தது. சிவதருமோத்தர உரையுள்ளும்

“மகேந்திர மலையின் அடிவாரத்துள்ள கனகமயமான இலங்கையின் பகுதி கடலுள் மறைந்ததென்று கூறப்பட்டுள்ளது.” இராமாயணகாலத்தில் மகேந்திரகிரிக்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடல் இருந்ததென்பது தெரிகிறது. அந்தக்காலமானது தென் மதுரையைக் கடல்கொண்ட காலத்திற்குப் பின்னாதல் வேண்டும். இக்காரணங்களால் முதற் கடற்கோளுக்குப் பின் மகேந்திர மென்ற குமரிமலையின் ஒருபகுதியும், குமரியாறும், இவற்றிற்கும் இலங்கைக்கும் நடுவே கடலும், குமரியாற்றிற்கும் பொருநையாற்றிற்கும் இடையே நாமும் இருந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வான்மீகி இராமாயணத்திலே சேர சோழ பாண்டிய ரென்ற தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருங் கூறப்படுகின்றார்கள். அந் நூலுள் சோழநாட்டிற்கு வடபால் ஆந்திரம் புண்டரம் முதலிய தேசங்கள் சொல்லப்பட்டமையால் அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை ‘வேங்கடம்’ என்பது யூகிக்கக்கடவது. வியாசபாரதத்தால் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தில் பாண்டியர் மணவூர் என்னுமிடத்தில் அரசாண்டதாகத் தெரிகிறது. பாண்டவர் சேனைக்குச் சோறளித்த சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனை, முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்னும் புலவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இராமர் சரிதம் பாரத சரிதத்திற்கு முந்தியுள்ளதாதலால் பாரத சரித காலத்திற்கு முன்பே பாண்டியர் அலைவாயில் அரசாண்டதாகக் கருதவேண்டும். கபாடபுரமுங் கடல்கொள்ளப்பட்டதாக அறிகிறபடியால் அக்கடல்கோட்குப் பின்னர் பாண்டியர் மணவூரிற் றங்கியதாகக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. முடிநாகராயர் செய்யுளுள் இமயத்தையும் பொதியத்தையுமே கூறினமை காண்க. அவர் செய்யுளால் பாரதகாலத்தே தமிழரசர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றோம். திருவிளையாடற் புராணத்தினாலும் மணவூர் பாண்டியர் தலைநகரெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாரதகாலத்திற்கு முன்னேயே தொல்காப்பியர் நூல்செய்தனர் என்பது தெளிவு. அகத்தியர் தொல்காப்பியர் என்னும் இருபேராசிரியர் காலத்தைப்பற்றிய முடிபுகட்டு அவ்விருவரும் யாவர் எவ்வகையார் என்பதைப்பற்றி ஒரு சிறிது ஆராயத்தக்கது.

அகத்திய முனிவர் வரலாற்றினைத் தமிழறிவுசான்ற திரு
வாளர் மு. வேங்கடசாமி நாட்டா ரவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துவரு
கின்றார்கள். இவண் அதனைச் சுருக்கிக் கூறுவாம். அகத்தியர்
என்ற பெயர் தமிழ்ச்சொல் என்று சிலரும், அகஸ்தியர் என்ற
வடமொழிச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பென்று வேறு சிலருங்
கருதுகின்றார்கள். அவர் வரலாறு இருமொழிப் பண்டைப்
பனுவல்கள் பலவினும் காணப்படுகின்றது. அவரைத் தமிழ்முனி
யென்று கந்தபுராண முடையார் அழைக்கின்றார். கந்தபுராண
அகத்தியப்படலத்தில் 'வண்டமிழ் மாமுனி' 'மூதுரைத்தமிழ்
முற்றுணர் மாமுனி' 'சந்தநூற் றமிழ்ற் ருபதன்' என்றும்,
திருக்கல்யாணப் படலத்தில் 'மறையொன்று தீஞ்சொற்றமிழ்
மாமுனி' என்றும் அவரை ஆசிரியர் கச்சியப்ப சிவாசாரியர்
விதந்தேகாதினார். விந்தக்கை யடக்குவதற்கு முன் கடல்குடித்த
கைகை கேட்கப்படுகின்றது. அது மேற்கூறிய அகத்தியப்பட
லத்தில்

“தெள்ளத் தெளிந்த மறைக்கள்வனைச் செற்ற மீன்போ
லள்ளற் கடலை யொருநீயகன் கைய டக்கிக்
கள்ளத் தவுண னிலகாட்டிநங் கண்ணில் வைத்த
கொள்ளைக் கருணை யுலகெங்கணுங் கொண்ட தெந்தாய்”

என்றமையால் விளங்கும். கடலைக்குடித்தது விருத்திர னென்னும்
அசுரனை இந்திரன் கொல்லுதற்பொருட்டு என்று திருவிளையாடற்
புராணத்துட் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திரன் பிரமனிடம் விருத்திரனை
வெல்லும் வழி யாதென்று வினவ, அப்பிரமன் அகத்தியரிடம்
அவனைக் குறையிரக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அங்ஙனமே
அகத்தியரை வேண்டிக்கொள்ள, அவர் கடலையுண்டு விருத்தி
ரனைக் காட்டினார் என்று திருவிளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது.
இந்திரன் குறை நேர்ந்தது பொதியின் மலையில் என்பது 'சந்த
வெற்படைந்தான் வாணோர் தலைவனை' என்ற திருவிளையாடல்
இந்திரன் பழிதீர்க்க படலச் செய்யுளடியால் விளங்கும். எனவே
விந்த மடக்குதற்கு முன்னேயே பொதியிலில் அகத்தியர்
இருந்தனர் என்பது போதரும். இராமாயணத்துள் “என்றுமவ
னுறைவிடமா மாதலினால்” என்று பொதியிலைக் கம்பர் சிறப்பிக்
கினார். விந்தமடக்கிய பின்னும் பொதிகையில் அகத்தியர் தங்கி

யிருந்ததாக அறிகிறோம். அதற்குப்பின் சிவபெருமானது திரு மணத்திற்காக இமயஞ் சென்று மீண்டனர். மீண்ட கதையைச் சொல்லுமிடத்துக் கந்தபுராணத்துள் அகத்தியர் இறைவனைத் தமிழறிவு ஈதல் வேண்டு மென்று கேட்டதாகக் குறிக்கப்பட வில்லை. காஞ்சிப்புராணத்துள் அவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனம் குறித்த போதும், தனக்குத் தமிழ்மொழி அன்னிய மென்று அவர் சொன்னதாகச் சரித்திரமில்லை. ஆனால் திருவிளையாடற் புராணத்தில் தனக்குத் தமிழ் நன்கு தெரியாததாகக் கூறிய குறிப்பு முதன்முதற் காணப்படுகின்றது. இப்புராணம் கந்த புராணத்தோடு மாறுபடும் இடங்களில் பின்னையதே சிறப்பாகக் கொள்ளற்பாற்று. ஆகலால் திருவிளையாடற் புராண முடையார் கூற்று தமிழ் முனிவரைக் குறித்ததாகக் கருதப்படா.

‘மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்’ என்றும்

‘மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்’

என்றும் வரும் திருவாசக அடிகளாலே ‘மகேந்திர மலையில்’ ஐம்முகங்கொண்டெழுந்தருளி, இறைவர் ஆகமங்களைத் தோற்று வித்தார் என்பது போதரும். ‘மகேந்திரம்’ பொதியத்திற்குத் தென் பாலுள்ள ஒரு பெருமலை என்பது முன் குறிக்கப்பட்டது. அம் மலையுள்ள நாடு தமிழ் வழங்கிய நாடாதலால் ஆகமங்களைக் கேட்ட வர்கள் தமிழர்களாதல் வேண்டும். கேட்ட ஐவருள் ஒருவர் அகத்தியராகவும், ஏனை நால்வருள் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஆகமங் கள் கேட்டதாகவும் அகத்தியர் மாத்திரம் எட்டு ஆகமங்கள் கேட்டதாகவும் சிவாகமம் கூறுகின்றது. அவ்வைவருடைய கோத்திரமும் ஆரிய கோத்திரமாகக் காணப்படவில்லை. அவை முறையே சிவகோசரம், சிகாகோசரம், சோடிகோசரம் சாவித்திரி கோசரம், வியோம கோசரம் என்பன. இதனால் அகத்தியர் தமிழ் முனிவர் என்பதும் அவர் குமரி மலையைக் கடல் கொள் வதற்கு முன்னேயே ஆகமம் பெற்றவர் என்பதும் விளங்கும். அவர் கடல்கோட்குமுன் தமிழைச் செம்மைப் படுத்திய பேராசிரியராக விருந்திருக்கல்கூடும். அருந்தவமுனிவ ராதலால் நீண்ட ஆயுளுடையராய் வாழ்ந்திருந்து கடல்கோட்குப்

பின்னும் இராமாயண காலத்தில் இராமருக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கலாம். அகத்தியர் அனுமதியின்றி பொருநையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும் குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது; சில பிரதிகளில் காணப்பட்டதாகக் கூறும் தண்டகந்திருத்திய அகத்திய ரென்பவர் தமிழ்முனியின் வேறாய் ஆரியர் தலைவராய் குருமுனிவர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவரென்று யூகிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவரையே நச்சினூர்க்கினியர் பாயிர உரையிற் கூறுவதாயுங் கருதலாம். அகத்தியனொருடைய மனைவியை புலத்தியனொருடைய உடன்பிறப்பென்று அவர் கூறுகின்றார். ஆனால் கந்தபுராணமுடையார் தமிழ்முனிவர் மனைவி தர்ப்ப நாட்டரசன் புதல்வி யென்று மொழிந்தனர். இதனாலும் அகத்தியப் பெயருடைய இருவருக்கும் வேறுபாடு காண்க. இந்திரனது சிவிகை சுமந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் அன்று. இந்திரனே தன்னையடைந்து உதவிவேண்ட நின்ற தமிழ் முனிவர் அவன் சிவிகை சுமத்தல் யாங்ஙனம்? இருக்கு வேதப்பாட்டுகளுட் சிலவற்றைக்கூறிய அகத்தியர் தமிழ்முனிவர் என்று கருத இடமில்லை. அப்பாடல்கள் பாரத காலத்தில் நான்மறைகளை வகுத்த வியாசர் இருக்குவேதத்துட் சேர்த்தவைகளாக இருக்கலாம். நாரதர்க்குக் குப்பத்திற் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் அகத்தியர் தமிழ் முனிவரென்று கொள்ள இடமில்லை. அக்கதை தமிழ்முனிவரைப்பற்றி ஆரியர் கட்டிய கதையாக விருத்தல் வேண்டும். அல்லது அப்பெயருடைய ஆரியமுனிவரொருவரைப் பற்றியதாதல் வேண்டும். தமிழ் முனிவர்களின் பெயரையும் ஆரியமாக்கித் தமிழ்ப்பெயர் விளங்காவண்ணஞ் செய்தல் ஆரிய நூலோரது வழக்கம் போலும். அகத்தியர் என்ற சொல்லினைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கருதலாம். அது தமிழுக்கு இன்றியமையாதவர் என்ற பொருளுடையது. 'என்றுமுள தென்றமிழ்' என்றலால், என்றும் பொதியில் இருந்து வளர்த்தல் அவரது கடமைபோலும்.

ஐமதக்கினியின் புதல்வராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதினால் அவர் காலம் இடைச்சங்கமிருந்தகாலம் என்றெண்ண இடமுண்டு. ஆனால் பாசராமரைப் பற்றிக்கூறும் நூல்களுள் தொல்காப்பியரை அவரது உடன்பிறப்பாகக் கூறக்கண்டிலம். சில தமிழ்ப்புலவர்கள்

கூறுவதாவது:—“பலரானும் விருப்பப்படும் மேம்பாட்டினையுடைய பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்ப்பழங்குடிகளாகிய குறுக்கையர், ஏயர்கோ காப்பியன் சேக்கிழான் எனப் பெயரியவைகளுள் இவர் பழமைமிக்க காப்பியக் குடியிற் பிறந்தவர்” என்பது. அங்ஙனம் தமிழ் முனிவராகத் தொல்காப்பியரைக் கருதுமிடத்து, இந்நூல் ஆதியுழியின் அந்தத்தேயே செய்யப்பட்டிருத்தல் கூடும். இந்நூல் லுட் சில பகுதிகள் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டனவாகக் கருத இடமுண்டு. அவைகளிற்பல ஆரியக் கலப்பு மிகுந்த பின்னரே சேர்க்கப்பட்டனவென்று கொள்ள வேண்டும்.

இந்நூல் எழுத்ததிகாரம் முழுவதிலும் இரண்டு மூன்று சொற்களே தமிழோ வடமொழியோவென்று ஐயுறுதற்கு இடந்தருவன. அது வடமொழித் தொடர்பு முதன்முதல் அக்காலத்து ஏற்பட்டமைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

பரசுராமர் காலத்திலேயே வடநாட்டில் பிராமணருக்கும் ஏனையோர்க்கும் கலகம் விளைந்ததாகத் தெரிதலால் அக்காலத்திலேயே வெவ்வேறு காரணங்கள் யாக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். இன்னொரு முறையாகக் கருதுமிடத்து மனுஸ்மிருதிகள் முதலியவை எழுந்தபின் ஜாதியையும் காரணத்தையும் பற்றிய சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடுமென்று தெரிகிறது. எவ்வாறாயினும் பாரதகாலத்திற்குமுன் தொல்காப்பிய நூல் இயற்றப்பட்டதென்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. ஒரு சாரார் சூத்திரமென்ற செய்யுள்வகை வடநாட்டிலே அமைந்த பின்னர் தொல்காப்பியர் தமது இலக்கண நூலை சூத்திர யாப்பால் இயற்றினர் என்று கூறுகின்றார்கள். கல்ப சூத்திரங்களும் தரும சூத்திரங்களும் உபநிடத காலத்திற்குப்பின் எழுந்தன வென்று கொள்கின்றார்கள். வடமொழிச் சூத்திரயாப்பால் தமிழ்நூல் செய்யப்பட்டதென்று கொள்வதினும் தமிழிலேயே எழுவகைச் செய்யுளுள் ஒன்றாகிய நூலினைக்கூறும் பாஷினம் அமைந்திருத்தல் கூடுமென்று கொள்ளுதலே இயைபுடைமை காண்க. அது நூற்பா வென்று பெயர் பெறும். எழுவகைச் செய்யுளைத் தம்மகத்துக் கொண்ட தமிழானது அவற்றை இயற்றுகற்குரிய யாப்பு வகைகளை உடைத்தா யிருந்ததில்லை யென்று கூறுவது பொருத்தமில்லாததென்றே. தொல்காப்பியத்துள் சில இடங்களில் சூத்திர

மென்ற சொல் வழங்குவதை வைத்து வடமொழிச் சூத்திரம் ஏற்பட்டதன் பின்னரே இந்நூல் இயற்றப்பட்டதென்று கொள் ளுகற்கு இடமில்லை. தொல்காப்பியத்துட் சில பகுதிகள் ஆசிரியர் காலத்துக்குப்பின் சேர்க்கப்பட்டவைகள். மரபியலுட் பெரும்பான்மையும் அவ்வாறே. சூத்திரம் என்ற சொல்வருகின்ற செய்யுட்கள் மரபியலிலேயே காணப்படுகின்றன. அவை ஆசிரியரது செய்யுட்களல்ல வென்பது ஒருதலை.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரது வரலாறு கூறும் தெளிவு நூல் யாதும் இல்லாததுபோல, ஆசிரியர் தொல்காப்பியரது வரலாறு கூறு நூல் யாதுமில்லை. அகத்தியரது மாணாக்கர் தொல்காப்பியர் என்பது மாத்திரம் பல்காப்பியர் உரை, சிகண்டியார் உரை முதலியவற்றால் தெரிகின்றது. புறப்பொருள் வேண்பாமாலையில் அகத்தியரது பன்னிரு மாணாக்கர்களுள் தொல்காப்பியர் தலைவர் என்பதனைக் கூறும் அடிகளுள்ளன. அவையாவன:—

‘ மன்னிய சிறப்பின் வாணோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
|| பள்ளிரு புலவரும் ’ என்பன.

ஆசிரியர் காப்பியக் குடியைச் சேர்ந்தவரென்று உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஜமதக்கினியார் புதல்வர் ஆசிரிய ரென்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் பிரமாணம் யாதாங் காட்டவில்லை. தொல்காப்பியரது இயற்பெயர் திரணதுமாக்கினி என்பதற்கும் உரையளவை இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஜமதக்கினி புதல்வர் என்று கொண்டால் தொல்காப்பியர் ஆரியரென்பது வலியுறும். அதற்குப் பிரமாண மின்மையின் அதனை வற்புறுத்தவு மிடமில்லை. ஐந்திர மென்ற வடமொழி வியாகரணத்தை யறிந்தா ரென்பதனாலே அவர் ஆரியராயிருத்தல் வேண்டுமென்பது துணிபல்ல. தமிழாசிரியர் பிற பல மொழிகளையுங் கற்றல் புதுமையன்று. ஆசிரியரது சமயம் தமிழரது கடவுட் கொள்கையே யன்றி வேறல்ல. திருவள்ளு வர்க்கு யாதா சமயமோ அஃதே தொல்காப்பியர்க்கும் என்று கொள்வதற்கு இருபேராசிரியரது பெருநூற் பொருளொருமையே சிறந்த காரணமாதல் காண்க. ஆசிரியர் காலத்தே சமணம், புத்

தம் முதலியன கிடையா. வைணவம் ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்கவில்லை. மால்வழிபாடு மாத்திரமிருந்தது. ஆசிரியர் அகத்தியனான சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அஃதேயென்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடைமை காண்க. திருவள்ளுவநாயனார் கொள்கையும் அநையதே. தோல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் முதலியோரது சமயத்தொடர்பான சொற்களை சமணர் புத்தர் தம்நூலுட்கொண்டு வழங்கினமையால் பலர் இருபேராசிரியரும் சமணரா யிருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றார்கள். அது எவ்வளவோர் அறியாமை! சமண நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர் முதலியோர் சமணரது முத்திநிலையைச் 'சிவகதி' என்கின்றனர். அருகனைச் 'சிவபரமுத்தி' என்கின்றனர். அக்காரணம்பற்றிச் சமணரைச் சைவரென்று யாராவது கூறுவாரா?

புறநானூறு கூ-வது பாட்டு, பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடியது. முது குடுமிப் பெருவழுதி பஃறுளியாற்றையுடைய நெடியோன் வழிவந்தனென்பது அவனைக் குறித்து நெட்டிமையார் பாடிய பாட்டால் விளங்கும். அம்முதுகுடுமி காலத்தே குமரியாறு தெற்கிலிருந்த தென்பது தெளிவு. அக்காலத்தே அவ்வழுதியினது குடை முக்கட்செல்வரது கோயிலை வலம் வருவதற்குமாத்திரமே தாமும் என்பது கூறப்பட்டது.

‘பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக’ என்பது காண்க.

இதனாற் போந்தது யாதெனின் இராமாயண காலத்திலேயே தென்னாட்டில் முக்கட்செல்வர் வழிபாடு சிறந்தோங்கியதென்பது புலனாம். அக்காலத்துப் பெருவழுக்கிற்குரிய முக்கட்செல்வர் வழிபாடே தொல்காப்பியர்க்கும் பல்லாற்றானும் பொருந்துவதாம். ஆரியர் கலப்பு அவர் காலத்தே உண்மையின் அவரது வேள்வியும் அரசர்களால் இயற்றப்பட்டன வென்பது தெரிகின்றது. ஆனால் வேள்வி வழக்கு குடி-களுள் அக்காலத்துப் பரவியதாகத் தோன்றவில்லை. ஆசிரியரது மரபினை அறிவர் மரபாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் ஆரியராயினும் தமிழராயினுமாக. அவர் காலமாகிய இராமயண காலத்திற்கு முன்னேயே முத்தமிழ் நூல்களும், முவேந்தரும், முத்தமிழ்ப்புலவரும் உயர்ந்த கடவுட்கோள்கையும் செவ்விய அறநெறியும் உடையராய்த் தமிழ்நாட்டிற் றிகழ்ந்தோங்கின ரென்பதை யாவரும் மறுக்க வொண்ணாது. வான்மீசியார் இராமயணகாலம் கி. மு. எ-க்குமுன் என்பது திண்ணம். ஆதலால் புத்தம் சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும் கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற் றிகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட தென்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் புத்தர் அல்லது சமண ரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித்திரத்திற்கு முற்றும் மாறாக வுள்ள ஒரு தப்புமொழியாகும்.

ஆசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்திலே இன்றைக்கும் மேனாட்டினரும் அறியாத பல நுண்ணூல்கள் தமிழ்நாட்டிலே தழைத்தோங்கின வென்று யுகிப்பதற்கு இந்நூல் இடங்கொடுக்கின்றது. முத்தமிழ் நூல்களும், யோக நூல்களும் மந்திர நூல்களும், தத்துவ நூல்களும், மருத்துவ நூல்களும் மிகுதியாக இருந்தன வென்பது தொல்காப்பியத்தினானே புலனாவதை மேலே காட்டினோம்.

எழுத்ததிகார நூல்மரபாலும், பிறப்பியலாலும், எழுத்தொலி மூலநூலுணர்ச்சி தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றோங்கியிருந்த தென்பது தெரியவருகிறது. உலகத்திலே எல்லாவகை மொழிகளிலும் பயில்கின்ற எழுத்தொலிகளை வகைப்படுத்தி அவற்றுள் தனி எழுத்தொலிகள் இன்னவெனவும், கலப்பொலிகள் எழுவதற்குக் காரணமாக அத்தனியொலிகளோடு ஒன்றாதல் பலவாதல் முன்னாதல் பின்னாதல் உடனாதல்இயைகின்ற சார்பொலிகள் இன்ன வென்றும் பண்டைத் தமிழ் றிருர் அறிந்திருந்தார்கள். தனி யொலிகள் அனைத்தையும் தமிழ்மொழி நெடுங்கணக்கின் முப்பது எழுத்துக்களாக அமைத்து வைத்தனர். தனி யொலிகட்கும் சார்பொலிகட்கும் குறியீடும் அமைத்துள்ளனர். எவ்வகையான பேச்சொலியும் தனியொலி சார்பொலி அவற்றின் கலப்பொலி என்பவற்றுள் அடங்குதலால்

அவற்றைத் தமிழெழுத்துகளால் எழுதும் வன்மையும் நமது முன்னோர் பெற்றுத்திகழ்ந்தனர். இவ்வரிய நூலுணர்ச்சி உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகட்கும் மிகவுஞ் சுருங்கிய எளியவாகிய குறியீடுகளைத் தருவது. இந்நூலுணர்ச்சி உலகிற் பரவுமாயின் தமிழ் எழுத்துமுறையே உலகெங்கும் பாவி பிற இலிபிகளின் இடர்ப் பாடும் பெருக்கமும் ஓய்ந்து ஒழியும். 2000 ஆண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இவ்வரிய நூலைத் தமது நுண்மாண் நுழைபுல மிகுதிப்பாட்டால் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தினின்றும் வடித்தெடுத்த பேரமுதமாகத் தற்காலத்தே உதவியருளிய பெருங்கலைஞர் திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் ஆவர். அவர்கட்குத் தமிழ்நாடும் பிறநாடும் செயக்கடவதாகிய கைம்மாறு ஒன்று மிலதாயினும் அவ்வரிய நூலைப் போற்றுதலும் பாவச்செய்தலுமே நம்மவர்களின் ஒருதலையாய கடமையாகும். நமது முன்னோர் எழுத்தொலி முயற்சிக்குக் குறியீடு அமைத்தனரேயன்றி அவ்வொலிக்கு மாத்திரம் வடிவமைத்திலர். அதனால் எழுத்தொலி அளவிறந்து பெருகினும் குறியீடுகள் அளவுட் பட்டனவாக அமைந்துள்ளன. இதுவே பெற்றற்கரிய பெரும்பேராக எழுத்து நூல்கற்பார் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது. இவ்வாறு கொள்ளாது ஒலி ஒவ்வொன்றிற்கும் குறி ஒவ்வொன்று அமைத்தால் ஒலிகளும் பலவாய்க் குறிகளும் பலவாய் வரம்பிகந்து ஓடும். அதனால் வரி வடிவுக் கூட்டம் செப்பமடையாது வாளா விரிந்து பயனிலதாம். இதனை மேலைத்தேசத்து எழுத்து நூல் வல்லார் உற்று நோக்கற்பாலர்.

தமிழ் எழுத்தொலி கற்போர் பண்டை எழுத்து நூலுணர்ச்சியின்றி இதுவரை முயன்றமையால் சார்பெழுத்தின் றன்மை அறியாதிருந்தனர். உரையாசிரியர்களும் அவ்வாறே. திருவாளர் நாயக்க ரவர்களின் பேருதவியால் சார்பெழுத்தின் றன்மை தமிழர்கட்கு விளங்குவதாயிற்று. சார்பெழுத்தாவன :—குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்பன. குற்றியலிகரம் இகரக் குறுக்கமன்று. 'கேண்மியா' என்ற சொல்லின் மகரத்தின் மேல் உள்ள இகரம் நேர் இகரமாக ஒலியாது வேறுபட்டிருத்தல் காண்க. இந்தக் குற்றியலிகரம் அகரத்திற்குப் பின் கலப்பதால் எழுகின்ற ஒலியே 'Man' என்ற ஆங்கிலச்சொல்லின் நடுவேயுள்ள உயி ரொலியாம். குற்றியலுகரம் என்பது வடமொழி 'ரு' 'லு' என்

னும் ஒலிகளிலுள்ள உயிரொலிகளாம். ஆய்தம் என்பது எழுத் தோசைக்குக் காரணமாகிய முச்சொலியே யாகும். அது சார்ந்த ஒலியின் றன்மையோ டொத்தியலும். அதனைத் தகரத்தின் முன் சேர்க்கும்பொழுது தகரத்தின் ஒலி மென்மையடையும். அவ் வாறு ஆய்தமுந் தகரமுங் கலந்த வொலி அரபி முதலிய பாஷைகளில் மிகுதியும் வழங்குகிறது. இவ்வாறு கொள்ளாது ஆய்தத்தின் ஒலிவடிவம் அது தகரத்தின் முன்சேர்ந்தபொழுது எழுத்தின் ஒலியேயாம் என்று பிற்காலத்தார் மயங்கக் கொண்டனர். அதனால் ஆய்தத்தின் பெரும் பயனைத் தமிழர் அறியாது போயினர். குற்றியலிகரம் உயிரொலிகளோடு கலத்தல் தமிழ் மொழியிற் கிடையாது. பிறமொழியிலுண்டு. அவ்வாறே குற்றியலுகரம் வல்லின மெய்யின் மேல் மாத்திரம் தமிழ் இயல் நூல்களுட் குறித்த முறையில் ஊர்ந்துவரும். வடமொழியிலோ ரகர லகர மெய்களினும் ஊர்ந்து வருகின்றது. ஆங்கில முதலிய மொழிகளிலோ அது பிற உயிரொலிகளோடுங் கலந்து வருகின்றது. ஆய்தம் தனி எழுத்தொலிகட்குப் பின்கலத்தல் தமிழிலில்லை. வடமொழி முதலியவற்றில் அது அவைகளின் உடன் கலத்தலும் பின்கலத்தலும் காணப்படும்.

தனியொலிகள் முப்பதும் தமிழ் நெடுங்கணக்காக அமைந்த சீர்மை உலகிற் பிற எம்மொழிக்குங் கிடையாது. சார்பொலிகள் கலக்கின்ற முறைகள் தமிழிலே மிகச் சூருக்கம். பிறமொழிகளுள் அவை தமிழினும் விரிவுடையன. இதனை உணராமையால் பலர் தமிழானது எழுத்தொலிகள் குறைந்த மொழியென வறிதே பிழைகூறுவர். அவர் தமது எழுத்தொலி நூல் அறியாமையைப் புலப்படுத்தினவர் ஆவர். இனியேனும் பிறமொழிகளிலிருந்து எழுத்தொலிகளையும் அவற்றின் வரிவடிவத்தையும் தமிழுட்கடன் வாங்காது தமிழ் எழுத்துக்களின் துணைகொண்டே பிற மொழி ஒலிகளை நுண்ணூற்கு இடைய எழுதிக்கொள்ளும் தமிழர் ஆற்றல் பெற்றுய்வார்களாக.

தமிழெழுத்தொலிகளின் சிறப்புகளையும் செவ்விய அமைப்பையும் பற்றித் திருவாளர் மாணிக்க நாயக்க ரவர்கள் நுணுகியாய்ந்து மொழிந்தவை பின்வருமாறு:—

1. கூட்டொலிகளைத் தனி யெழுத்துக்களாக மற்றைய மொழிகள் எண்ணுவதுபோலத் தமிழ் தாடலை தெரியாது எண்ணுவதில்லை.

2. மற்றைய மொழிகள் போலாது கூட்டல் குறைத்தல் இயலாதவர்க்கு முயற்சியாலாகும் எழுத்தொலிகளிலையென்றும், முயற்சி வேற்றுமையா லாக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த எழுத்தொலிகளிலையென்றும், தமிழ் பாசுபடுத்தி யுணர்த்துகின்றது.

3. வாக்குறுப்புக்களின் கூட்டல் குறைத்தல் ஏலாத குறிப்பான முயற்சிகளால் ஒலிக்கக் கூடிய எல்லா வெழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியில் “உயிர்கள்” என வழங்கும் பன்னிரண்டும் “உடல்கள்” என வழங்கும் பதினெட்டுமே.

4. தமிழெழுத்துக்களின் எண்மைப்பைவிட எளியது நினைத்தற் கெட்டாததாயினும், அதுவே எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவான அமைப்பாம்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கின் வரி வடிவம் “முத்தமிழ்” என்ற குழுஉக்குறியால் விளங்கும் பிரணவத்தின் வடிவத்தினின்றே எழுந்தன வென்பதையும் இயற்கை நிலைமைகளை இனிது விளக்கும் தமிழ் எழுத்தொலிகளின் சிறந்த ஆற்றலையும் அவற்றின் மந்திரப் பொருளையும் திருவாளர் நாயக்க ரவர்கள் தமது “தமிழ் மறைவிளக்கம்” என்ற நூலில் இனிது விளக்கியிருக்கின்றனர். அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு :—

(1) இயற்கையில் மூலவடிவமாயுள்ள கருவின் உருவமே தமிழில் ஓகாரம் அதாவது மூலப்பிரணவம். இவ்வடிவமே கடவுளுடைய அபயாஸ்த வாதாஸ்த மூர்த்தமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிவினின்றே தமிழின் மற்றைய வரிவடிவங்கள் கிளம்பி யிருக்கின்றன. இவைகள் தந்தம் மந்திரப் பொருளை தந்தம் வடிவாலேயே நன்கு விளக்குகின்றன.

(2) எழுத்துக்களின் மந்திரப் பொருளும், மொழிபடு பொருளும் தமிழில் ஒன்றாக இருப்பது எதனினும் காணக்காட்சி. “தனிநிலை” “உயிர்கள்,” “உடல்கள்,” என்பன தமிழெழுத்துக்களின் பகுப்புப் பெயர்களாம்.

மயிலாப்பூர்
உருக்ரோத்காரி ஓஸ்
சித்திரை மீ 18உ

கா. சுப்பிரமணியம்.